

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WARSZAWA.

№ 113.

15 grudnia 1920.

- Treść:** 749. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 30 listopada 1920 r. w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych 1991
750. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 listopada 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia przepisów o wprowadzenie w życie na obszarze b. zaboru austriackiego ustawy z dnia 10 maja 1920 r. o obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby. 2003
- Sprostowanie do rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego (Dz. Ust. 1920, № 107, poz. 704) 2006

749.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 30 listopada 1920 r.

**w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych
i telefonicznych.**

Na podstawie art. 10 ustawy o wyłączności poczty, telegrafu i telefonu z dnia 27 maja 1919 r. (Dz. P. P. № 44 poz. 310) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1920 r. podwyższam dotychczasowe opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne, oraz zarządzam co następuje:

Art. 1. Nowe opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne według załączonej taryfy obowiązują od dnia 15 grudnia 1920 r. z wyjątkiem wszelkich opłat miesięcznych, kwartalnych lub rocznych, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1921 r. Osobom interesowanym wolno wypowiedzieć abonament kwartalny lub roczny do końca grudnia 1920 roku. Za czas od 15 do 31 grudnia nie pobiera się żadnych dopłat z tytułu podwyższenia taryf, względnie opłat miesięcznych, kwartalnych lub rocznych.

Art. 2. Kartki obecnego urzędowego nakładu z nadrukiem „cena 75 fenigów” i znaczkiem 50-cio fenigowym oraz z nadrukiem „cena 1 mk. 25 f.” i znaczkiem 1-markowym winny być od daty wprowadzenia nowej taryfy, opłacane dodatkowo znaczkami o wartości 1 mk. 25 fenigów, względnie 2 mk. 75 fenigów.

Ważność obiegową kartek pocztowych obecnego nakładu ustala się do końca lutego 1921 r.

Art. 3. Wszelkie ulgi taryfowe przyznane władzom i urzędom państwowym i samorządnym znosi się z dniem 31 grudnia 1920 r. z wyjątkiem postanowień, dotyczących doręczania pism sądowych w Małopolsce.

Art. 4. Podwyższa się kwotę dopuszczalną do przesłania jednym przekazem z 2.000 mk. na 10.000 mk.

Warunki, pod którymi dopuszcza się przekazywanie kwot ponad 2.000 mk., normuje osobne rozporządzenie.

Art. 5. Nowa taryfa dla telegramów zagranicznych oparta jest na stonku 1 frank w zlocie = 50 mk.

Art. 6. Nowe taryfy obowiązują na obszarze b. Królestwa Kongresowego, b. Galicji, na Śląsku Cieszyńskim, Spiżu i Orawie, na dawnych Kresach Wschodnich oraz w obrocie z obszarem Wolnego Miasta Gdańska.

Z dniem wejścia w życie niniejszej taryfy tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe postanowienia o należnościach, sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

W b. dzielnicy pruskiej będzie wydane odpowiednie zarządzenie przez Ministerstwo dla tejeż dzielnicy.

Załącznik do art. 1.

TARYFA POCZTOWA, TELEGRAFICZNA I TELEFONICZNA.

I. TARYFA POCZTOWA.

A. Wewnętrzna taryfa pocztowa dla korespondencji prywatnej.

	Mk.	fen.
1. <i>Listy zwykłe:</i>		
do wagi 20 gramów	3	—
„ „ 250 „	5	—
urzędowe ponad 20 gr. do 2.000 gr.	5	—
2. <i>Kartki pocztowe:</i>		
a) pojedyncze	2	—
b) z odpowiedzią	4	—
3. <i>Druki:</i>		
do wagi 100 gramów	1	—
„ „ 250 „	2	—

	Mk.	fen.
" " 500 "	4	—
" " 1000 "	6	—
urzędowe od wagi 500 gr. do 5.000 gr.	6	—
4. <i>Papiery handlowe:</i>		
do wagi 250 gramów	2	—
" " 500 "	4	—
" " 1000 "	6	—
5. <i>Próbki towarowe i przesyłki mieszane:</i>		
do wagi 250 gramów	2	—
" " 500 "	4	—
6. <i>Czasopisma:</i>		

Oplatę za czasopisma wraz z ewentualnem doręczeniem oblicza się procentowo od miesięcznej lub kwartalnej miejscowej ceny prenumeraty (bez doręczania) i pobiera w gotówce ryczałtem z góry.

Opłata wynosi:

I. Za czasopisma, wychodzące najmniej 6 razy w tygodniu bez względu na wagę:		
a) przy dwurazowym wydawnictwie dziennem i dwukrotnej wysyłce	14%	
najmniej jednak miesięcznie	6 marek	
b) przy jednorazowej wysyłce	10%	
najmniej jednak miesięcznie	3 marki	
II. Za czasopisma, wychodzące wogóle rzadziej niż czasopisma grupy I, których pojedynczy egzemplarz przekracza wagę 25 gramów	7%	
najmniej jednak miesięcznie	2 marki	
III. Za czasopisma pod II, których pojedynczy egzemplarz nie przekracza wagi 25 gramów	4%	
najmniej jednak miesięcznie	40 fenigów.	
7. <i>Przekazy:</i>		
do 100 marek	2	—
" 200 "	3	—
" 500 "	5	—
" 1000 "	10	—
" 1500 "	15	—
" 2000 "	20	—
" 5000 "	40	—
" 10000 "	60	—
8. <i>Listy wartościowe:</i>		

Za listy wartościowe zamknięte (opieczutowane przez nadawcę):

a) należność za list zwykły do 20 gr.	3	—
" " " " " 250 "	5	—
b) za polecenie	3	—
c) należność od deklarowanej wartości za każde 1000 marek lub część tychże	10	—

Za listy wartościowe otwarte (przeliczone) pobiera się należność od wartości o 50% wyższą.

9. <i>Paczki:</i>		Mk.	fen.
do wagi 1 klg.		10	—
" " 5 "		15	—
" " 10 "		25	—
za każde dalsze 5 klg.		10	—

Za paczki z podaną wartością pobiera się oprócz tego należność od wartości za każde 1000 mk. lub część tychże 10 mk.

Za paczki ochronne pobiera się należność od wagi o 100% wyższą.

Za paczki z książkami (nadane przez księgarnie) pobiera się należność jak za paczki bez podanej wartości, jednak o 50% niższą.

NALEŻYTOŚCI DODATKOWE.

Należności przy nadaniu.	Mk.	fen.
Polecenie przesyłek listowych	3	—
Zwrotne poświadczenie odbioru (recepis zwrotny).	5	—
Zwrotne poświadczenie wypłaty (potwierdzenie wypłaty)	5	—
Za ściągnięcie pobrania od odbiorcy	2	—
Pisemne doniesienie na blankiecie P. K. O.	1	—
Za wszystkie przesyłki adresowane „poste restante” opłata dodatkowa	2	—
Za doręczenie pośpieszne (przez umyślnego posłańca): przesyłek listowych oraz zawiadomień o nadejściu listów wartościowych, przekazów i paczek	10	—

Należności przy odbiorze.

Za doręczenie w okręgu miejscowym (gdzie obecnie ten rodzaj służby już zaprowadzono):

a) listy wartościowe		
do 500 mk.	1	—
" 1000 "	2	—
za każde dalsze 1000 mk.	1	—
b) przekazy pocztowe i przekazy P. K. O.		
do 500 mk.	1	—
" 1000 "	2	—
za każde dalsze 1000 mk.	1	—
c) paczki bez podanej wartości		
do wagi 1 klg.	1	—
" " 5 "	4	—
" " 10 "	8	—
" " 15 "	12	—
" " 20 "	15	—
d) paczki z podaną wartością prócz należności pod c)		
za pierwsze 1000 mk. wartości	2	—
" każde dalsze 1000 mk. wartości	1	—

Za przegródki lub skrzynki (zastrzeżenie odbierania na pocztę) miesięcznie.

a) dla przesyłek listowych i gazet	20	—
b) dla przesyłek pod a) i listów wartościowych oraz przekazów	50	—
c) dla paczek wyłącznie, bez dodatkowej opłaty od sztuki	100	—

Opłaty pod b) i c) pobiera się tylko tam, gdzie wskazane przesyłki doręcza się do domu np. przekazy z pieniędzmi, paczki, listy wartościowe i t. d.

	Mk.	fen.
Składowe za paczki za każdą dobę	5	—
Inne opłaty.		
Zniesienie lub zmniejszenie pobrania	5	—
Należytość za wniesioną reklamację	5	—
Zmiana adresu lub zarządzenie zwrotu przesyłki	5	—
Duplikat poświadczenia nadania	5	—
Zawiadomienie o niedoręczalności paczki	3	—
Upoważnienie wypłaty w razie zagubienia przekazu przez odbiorcę	5	—
Pełnomocnictwo do odbioru przesyłek (niezależnie od opłaty skarbowej).	10	—
Za osobne zastrzeżenie odbierania czasopism na dworcach kolejowych (przesyłki dworcowe) miesięcznie	50	—

B. Wewnętrzna taryfa pocztowa dla korespondencji urzędowej
(ważna do 31 grudnia 1920).

	Mk.	fen.
1. <i>Listy:</i>		
do wagi 50 gramów	—	25
" " 250 "	—	50
" " 1 klg.	1	50
" " 2 "	2	—
2. <i>Kartki</i>	—	15
3. <i>Druki:</i>		
do wagi 50 gramów	—	05
" " 250 "	—	10
" " 1 klg.	—	25
" " 3 "	—	50
" " 5 "	1	—
4. <i>Czasopisma urzędowe</i> mogą być wysyłane albo według taryfy dla czasopism prywatnych zmniejszonej o 50% albo według jednostkowej taryfy dla druków urzędowych.		
5. <i>Paczki:</i>		
do wagi 5 klg.	15	—
" " 10 "	25	—
" " 15 "	35	—
" " 20 "	45	—

Pisma sądowe do stron w Małopolsce:
(ważne także po 31 grudnia 1920)

a) za doręczenie pisma sądowego w miejscu siedziby sądu	2	—
b) za pismo sądowe doręczone w innej miejscowości.	4	—

C. Zagraniczna taryfa pocztowa.

	Mk.	fen.
1. <i>Listy:</i>		
do wagi 20 gramów	10	—
za każde dalsze 20 gramów	6	—

	Mk.	fen.
2. <i>Kartki pocztowe:</i>		
a) pojedyncze	4	—
b) z odpowiedzią	8	—
3. <i>Druki:</i>		
za każde 50 gramów	2	—
4. <i>Papiery handlowe:</i>		
za każde 50 gramów	2	—
najmniej jednak	10	—
5. <i>Próbki towarowe:</i>		
za każde 50 gramów	2	—
najmniej jednak	4	—
6. Polecenie przesyłek listowych	10	—
7. Zwrotne poświadczenie odbioru (recepis zwrotny)	10	—
8. Należytość za wniesioną reklamację	10	—

II. TARYFA TELEGRAFICZNA.

A. Wewnętrzna taryfa telegraficzna.

Oplata za telegram w obrocie wewnętrznym składa się z opłaty od wyrazu i taksy zasadniczej.

	Mk.	fen.
1. <i>Telegramy zamiejscowe i miejscowe zwykłe:</i>		
a) opłata od wyrazu	1	50
b) taksa zasadnicza	6	—
Telegramy miejscowe pilne, z zapłaconą odpowiedzią, ze sprawdzeniem i o kilku adresach niedopuszczone.		
2. <i>Telegramy zamiejscowe pilne (D):</i>		
a) opłata od wyrazu	4	50
b) taksa zasadnicza	18	—
3. <i>Zapłacona odpowiedź (Rp):</i>		
opłata od ilości wyrazów na odpowiedź i taksa zasadnicza 6 mk.		
4. <i>Zapłacona odpowiedź pilna (Rpd):</i>		
opłata za telegram pilny i taksa zasadnicza 18 mk.		
5. <i>Telegramy prasowe:</i>		
opłata od wyrazu o 50% niższa i taksa zasadnicza 3 mk.		
6. <i>Telegramy prasowe Polskiej Agencji Telegraficznej:</i>		
opłata od wyrazu 50 fen. i taksa zasadnicza 2 mk.		
7. <i>Sprawdzenie telegramu (Tc):</i>		
25% opłaty telegramu zwykłego.		
8. <i>Poświadczenie odbioru:</i>		
a) telegraficzne (Pc): jako za telegram zwykły o 5 wyrazach oraz taksa zasadnicza 6 mk.		
b) telegraficzne pilne (Pcd): jak za telegram pilny o 5 wyrazach oraz taksa zasadnicza 18 mk.		
c) pocztą (Pcp): jak za list zwykły.		
9. <i>Telegramy o kilku adresach (Tm):</i>		
za odpis każdych 100 wyrazów lub części teleg. zwykłego 10 mk.		
za odpis każdych 100 wyrazów lub części telegramu pilnego 20 mk.		
10. <i>Doręczenie telegramów:</i>		
a) w miejscowym okręgu doręczeń bezpłatnie,		
b) w zamiejscowym okręgu doręczeń przedpłata nadawcy po 5 mk. od kilometra.		

Różnicę między kwotą zapłaconą a rzeczywistymi kosztami ponosi odbiorca.

11. Za nadanie względnie wydanie telegramu przez telefon po 20 fen. za wyraz, najmniej jednak 3 mk.
12. Poświadczenie (pokwitowanie) nadania na osobne żądanie 2 mk.
13. Za dodatkowy odpis telegramu:
za odpis każdego 100 wyrazów lub części po 5 mk.
14. Skrócone adresy kwartalnie 150 mk.
15. Doręczanie telegramów o pewnych porach do oznaczonych dwu miejsc kwartalnie 250 mk.
16. Za cofnięcie telegramu 5 mk.
17. Opłata za pośrednictwo przy nadawaniu telegramów na rachunek wpłaconej zaliczki od każdego telegramu po 1 mk.
18. Za telegramy nadawane na stacjach kolejowych w miejscowościach, posiadających państwowe urzędy pocztowo-telegraficzne, może być pobierana opłata dodatkowa na rzecz skarbu kolejowego.

Zagraniczna Taryfa telegraficzna

podwyższona została w stosunku 1 Frank złoty = 50 mk p. (p. art. 5 Rozp. Min. P. i T. z d. 23. VII. 20 r. — Dz. U. Rz. P. № 68 poz. 459).

III. TARYFA TELEFONICZNA.

A. Wyjaśnienia ogólne.

§ 1. Sieć telefoniczna Państwa Polskiego składa się z:

- a) sieci lokalnych,
- b) połączeń międzymiastowych, tworzących razem sieć międzymiastową.

Korzystanie z sieci lokalnej dostępne jest za stałą opłatą roczną, abonament (patrz §§ 11 — 23).

Korzystanie z sieci międzymiastowej — za opłatą od poszczególnej rozmowy (patrz §§ 24 — 31).

§ 2. *Sieci lokalne* służą do stałego porozumiewania się między sobą mieszkańców pewnego określonego terytorjum, mającego własny ośrodek życia miejscowego (przeważnie terytorjum powiatu z ośrodkiem w mieście powiatowym).

Sieć lokalna może posiadać:

- a) jedną tylko centralę główną lub
- b) jedną centralę główną oraz jedną lub kilka centrali pomocniczych zależnie od miejscowych warunków.

§ 3. *Centrala główna* sieci lokalnej mieści się przeważnie w mieście powiatowym, w poszczególnych wypadkach również w większym ośrodku przemysłowym lub handlowym.

Centrale pomocnicze — w mniejszych miastach.

Określenie charakteru poszczególnej stacji, względnie przynależności jej do pewnej sieci lokalnej, należy do kompetencji jednostronnej Dyrekcji Poczty i Telegrafów.

§ 4. Teren, obsługiwany przez centralę główną lub pomocniczą, stosownie do odległości od stacji, dzieli się na dwie strefy:

- a) pierwsza strefa (miejska) obejmuje teren, leżący w promieniu 1-go, 2-ch lub 3-ch kilometrów od centrali głównej lub pomocniczej, a to zależnie od ilości abonentów danej sieci, a mianowicie:

dla sieci z ilością do 100 abonentów—teren w promieniu 1 klm.

" " " " " 101 do 2000 abon. " " " 2 "

" " " " " 2001 wzwyż " " " 3 "

b) drugastrefa (zamiejska)—pozostały teren poza granicą pierwszej strefy.

§ 5. Sieć międzymiastową tworzą połączenia między wszystkimi stacjami centralnymi, oraz pomocniczymi odrębnych sieci lokalnych; dostępna jest ona do użytku publicznego za opłatą od poszczególnej rozmowy, której wysokość określa się w zależności od czasu trwania rozmowy i wzajemnej odległości krańcowych stacji łączących.

B. Opłaty za przyłączenie i przeniesienie aparatów.

§ 6. Nowoprzybywający abonenci ponoszą częściowo koszt przyłączenia ich do sieci telefonicznej, a mianowicie:

a) abonenci, zamieszkali w obrębie strefy pierwszej:
za przyłączenie do centrali niezależnie od ilości abonentów tejże placą jednorazowo po 1000 mk. za każde 100 mtr. (lub część takowych) rzeczywistej długości linii;

b) abonenci, zamieszkali w drugiej strefie oprócz opłaty podług punktu a), ponadto za każde 100 mtr. (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, położonej poza strefą pierwszą po 1200 mk.

O ile zachodzi potrzeba ustawienia nowych słupów, dostarczenie tychże do miejsca budowy w odpowiedniej ilości i jakości ciąży na abonencie.

W razach wyjątkowych słupy mogą być dostarczone przez odpowiednie organy Ministerstwa Poczty i Telegrafów za zwrotem wartości tychże i kosztów transportu do miejsca ustawienia.

§ 7. Przyłączenie aparatu dodatkowego lub kontaktów zatyczkowych skutecznia się za jednorazową opłatą ryczałtową, a mianowicie:

a) za przyłączenie w tym samym pokoju, co i aparat główny 300 mk.

b) " " " " mieszkaniu co i " " " 600 "

c) za przyłączenie w tym samym budynku, co i ap. główny 900 "

d) o ile aparat dodatkowy ma być ustawiony w innym budynku, oprócz opłaty ryczałtowej (mk. 900) płaci abonent za linię, łączącą aparat główny z dodatkowym, jak za linię dla aparatu głównego t. j. na zasadach, wyłuszczonych w § 6 wraz z uwagą co do słupów.

§ 8. Do centrali państwowej mogą być również przyłączone za zgodą odnośnej Dyrekcji P. i T. egzystujące lub nowopowstające telefoniczne centrale prywatne pod następującymi warunkami:

a) system urządzeń centrali prywatnej odpowiada systemowi urządzeń centrali państwowej,

b) wszystkie aparaty, obsługiwane przez taką centralę znajdują się w jednej posiadłości,

c) liczba aparatów centrali prywatnej nie może być mniejszą niż 6,

d) obsługa oraz konserwacja centrali, aparatów i urządzeń wewnętrznych należy wyłącznie do właściciela centrali prywatnej,

e) na każde 10 aparatów centrali prywatnej musi wypadać niemniej niż jedno połączenie z centralą państwową, przyczem takowe skutecznia się za opłatą na zasadach, wyłuszczonych w § 6.

Przy ilości aparatów dodatkowych do 5 wyłącznie urządzenie centrali i utrzymywanie aparatów wchodzi bezwzględnie w zakres działania Zarządu Telefonów Państwowych na zasadach dla aparatów dodatkowych (§§ 7, 14 i 17). Obsługa centrali i w tym wypadku należy do abonenta.

§ 9. Za przeniesienie aparatu głównego lub dodatkowego pobiera się jednorazowe opłaty, jak następuje:

a) za przeniesienie w tym samym pokoju mk. 300

b) " " do innego pokoju tego samego lokalu " 600

c) " " do innego lokalu tego samego budynku " 900

- d) za przeniesienie do innego budynku na tej samej lub innej posesji prócz ryczałtowej opłaty mk. 900 (według punktu c) dopłaca abonent za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii nowej lub przedłużenia użytkowane dotychczas:
w obrębie strefy pierwszej (miejskiej)	mk. 1000
" " " drugiej (zamiejskiej)	" 1200
- Ponadto w sprawie nowych słupów obowiązuje uwaga do § 6.

§ 10. Opłaty na pokrycie kosztów budowy lub przeniesienia pobierane są przed rozpoczęciem robót i podlegają zwrotowi tylko w tym wypadku, jeżeli aparat telefoniczny nie może być założony lub oddany do użytku abonenta.

C. Opłaty abonamentowe za korzystanie z sieci lokalnej.

§ 11. Wysokość opłaty abonamentowej dla abonentów, połączonych z centralą główną lub pomocniczą za pomocą oddzielnych dla każdego abonenta przewodów, uzależnia się od:

- a) kategorii abonamentu (§ 12),
- b) grupy, do której zaliczona jest dana centrala (§ 13),
- c) strefy, w obrębie której znajduje się aparat abonenta (§ 4)
- d) od tego, czy abonent załączony do stacji pomocniczej korzysta z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą roczną opłatą, czy też za opłatą poszczególniej rozmowy.

§ 12. Rozróżnia się następujące kategorie abonamentu:

- a) *Abonament prywatny*. Do tej kategorii należą aparaty założone w mieszkaniach prywatnych i przeznaczone wyłącznie do użytku abonenta i jego rodziny. Aparaty w mieszkaniach osób zawodów wywołonych (lekarzy, adwokatów, inżynierów, dentystów, felczerów, akuszerów i t. p.) mogą być zaliczone do tej kategorii wtedy tylko, gdy osoby powyższe nie zatrudniają w tych mieszkaniach pomocników, lub innych pracowników, oraz gdy odwiedzająca ich klientela nie ma dostępu do telefonu.
- b) *Abonament zbiorowy*. Do tej kategorii zaliczają się aparaty urządzone w instytucjach państwowych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, w kantorach, agenturach, sklepach, domach zdrowia, ambulatoriach, szkołach, kancelariach, biurach adwokackich i t. p. i przeznaczone do użytku abonenta i osób u niego pracujących.
- c) *Abonament publiczny*. Do tej kategorii zaliczają się aparaty, dostępne dla publiczności, jako to: w hotelach, restauracjach, kawiarniach, cukierniach, teatrach, giełdach, klubach, salach ogólnych domów bankowych, dla lokatorów jednego domu i t. p. również i sklepach, gdzie aparat założony jest w miejscu dostępnym dla użytku publiczności.
- d) *Abonament towarzyski*. Do tej kategorii zaliczają się aparaty, dwóch, trzech lub czterech różnych abonentów, połączonych ze stacją centralną za pomocą jednego wspólnego przewodu.

§ 13. W zależności od ilości abonentów, załączonych do danej stacji centralnej bądź to głównej, bądź pomocniczej, zalicza się ona do grupy:

I-ej	przy ilości abonentów	do 50
II-ej	" "	od 51—100
III-ej	" "	od 101 do 2.000
IV-ej	" "	od 2.001 do 5.000
V-ej	" "	ponad 5.000,

§ 14. Opłata abonamentowa w zależności od kategorii abonamentu (§ 12) i grupy, wynosi w pierwszej strefie (miejskiej):

Grupa	Ilość abonentów sieci	W strefie pierwszej t. j. w promieniu km.	Abonam. kwartalny			Abonam. towarzysk		
			prywatny	zbiorowy	publiczny	kwartalnie		
						we dwójkę	we trójkę	we czwórkę
Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.			
I	do 50	1	175	450	900	125	100	75
II	od 51—100	1	375	700	1125	300	225	200
III	od 101—2000	2	675	1200	1875	525	450	375
IV	od 2001—5000	3	900	1600	2500	750	600	525
V	ponad 5000	3	1200	2000	3000	900	750	675

Ponadto o ile do abonowanego aparatu załączone są dodatkowe aparaty i przyrządy, umieszczone w tym samym budynku, od abonenta pobiera się:

- za aparat dodatkowy rocznie mk. 1000
- za dzwonek dodatkowy rocznie " 200
- za słuchawkę dodatkową " 100
- za dodatkowy kontakt zatyczkowy. " 400
- za aparat załączony na stałe do kontaktu, stanowiący własność abonenta " 400
- za aparat załączony na stałe do kontaktu, stanowiący własność skarbu pocztowego " 1000

§ 15. Oznaczona w § 14 opłata zasadnicza dotyczy abonentów w obrębie strefy pierwszej. Od abonentów, położonych poza strefą pierwszą, pobiera się oprócz zasadniczej jeszcze opłata za konserwację linii, a mianowicie:

po mk. 60 za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, leżącej poza strefą pierwszą.

§ 16. W abonamencie towarzyskim opłatę za konserwację linii poza strefą pierwszą obliczoną w stosunku do rzeczywistej długości całej linii wraz z odgałęzieniami według § 15, uiszczają poszczególni udziałowcy według zasady, iż każdy z nich płaci:

- za te części linii, z których korzysta wspólnie z innymi udziałowcami, należność podzieloną przez ilość udziałowców, korzystających z danej części linii;
- za część linii, która służy do jego wyłącznego użytku — całkowitą należność.

§ 17. Jeżeli aparat dodatkowy, umieszczony jest w innym budynku niż główny, pobiera się oprócz zasadniczej opłaty według § 14 ponadto opłata za konserwację linii po 60 mk. rocznie za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, łączącej aparat główny z dodatkowym.

§ 18. Abonenci, utrzymujący własnym kosztem prywatną centralę telefoniczną (§ 8) połączoną z centralą państwową, opłacają za każdą linię, łączącą według kategorii abonamentu zbiorowego (§ 12 punkt b), za każdy zaś aparat dodatkowy, załączony do centrali prywatnej po 300 mk. rocznie.

§ 19. Abonent stacji pomocniczej, który chce korzystać z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą opłatą roczną, oprócz zwykłego abonamentu (§ 14) i należności za konserwację (§ 15), dopłaca za odległość stacji pomocniczej od stacji centralnej według poniższej tabelki:

Odległość stacji pomocniczej od centralnej licząc w kierunku prostym	Opłata za odległość rocznie marek
do 10 klm.	1000.—
od 10 do 20 klm.	2000.—
od 20 do 30 „	3000.—
od 30 do 40 „	4000.—

Abonenci stacji pomocniczej, opłacający powyższy dodatek za odległość, mają prawo korzystać z rozmów z abonentami innych stacji w obrębie całej sieci lokalnej bez ograniczenia ilości rozmów. Czas trwania rozmowy może być jednak ograniczony do 6 minut, o ile istnieje więcej zgłoszeń na rozmowy za pośrednictwem tego samego przewodu, łączącego stację pomocniczą ze stacją centralną. Obsługa komutatora stacji pomocniczej odbywa się tylko w godzinach normalnych czynności danego urzędu.

Abonenci stacji pomocniczej, którzy nie wnoszą powyższej opłaty za odległość, płacą za rozmowy z abonentami innych stacji w obrębie tejże sieci lokalnej każdorazowo na zasadach ustanowionych dla rozmów międzymiastowych.

§ 20. Zaliczenie centrali telefonicznej do tej lub innej grupy odnośnie wymiaru opłat odbywa się perjodycznie na podstawie obliczenia ilości abonentów danej centrali w ostatnim dniu kwartału kalendarzowego, przy czym ilość abonentów stwierdzona w dniu 31/XII powoduje zmianę taryfy od dnia 1 kwietnia.

ilość abon. stwierd. w dn. 31/III	powoduje zmianę tar. od 1 lipca
„ „ „ „ 30/VI	„ „ „ 1 paźdz.
„ „ „ „ 30/IX	„ „ „ 1 stycz.

Aparaty, służące do użytku osób i instytucji, należących do Ministerstwa Poczty i Telegrafów, jako służbowe, przy ustalaniu ilości abonentów nie brane są w rachubę.

§ 21. Opłaty abonamentowe winny być wnoszone zgóry: pierwsza rata za czas od dnia otwarcia komunikacji u abonenta do końca kwartału kalendarzowego, następne zaś raty za każdy kwartał kalendarzowy t. j. w terminach pierwszego stycznia, pierwszego kwietnia, pierwszego lipca, pierwszego października.

Opłaty abonamentowe winny być uiszczone przez abonenta najpóźniej w ciągu 7 dni od powyższych terminów bez specjalnego przypomnienia. Opłaty już wniesione zwrotowi podlegają tylko wtedy, jeżeli abonent nie z własnej winy nie mógł używać telefonu przez najmniej 30 dni licząc od dnia, w którym o tem doniósł właściwemu urzędowi telefonicznemu.

§ 22. W razie nieuregulowania należności w ciągu 7 dni, zgodnie z poprzednim paragrafem, aparat abonenta wyłącza się z centrali, a po upływie dalszych 7 dni — usuwa się z lokalu abonenta. Aparat może być włączony do sieci, względnie ponownie założony dopiero po uregulowaniu należności przez abonenta, przyczem winna być pokryta również należność za czas rozłączenia z siecią danego aparatu.

Jeżeli aparat został zdjęty, wówczas prócz zaległych należności winien abonent wnieść dodatkową opłatę za ponowne założenie aparatu według § 9 punkt a.

§ 23. Abonenci telefonu nie mają prawa odstępować za opłatą umieszczonego u nich aparatu telefonicznego do użytku osób obcych.

W razie ujawnienia nadużyć pod tym względem abonent pozbawiony będzie niezwłocznie komunikacji telefonicznej bez zwrotu wniesionych opłat.

D. Taryfa opłat za rozmowy międzymiastowe.

§ 24. Czas trwania rozmowy międzymiastowej oblicza się według jednostek — 3-minutowych, przyczem część 3 minut uważa się za całą jednostkę.

Odległość według której określa się wysokość opłaty za jednostkę czasu, oblicza się w linii powietrznej pomiędzy stacjami do których bezpośrednio załączeni są rozmawiający abonenci, względnie rozmównice.

Dla obliczenia tej odległości stosuje się system kwadratów taksowych według specjalnej instrukcji.

§ 25. Rozmowy międzymiastowe podlegające opłacie mogą być państwowe i prywatne. Prywatne dzielą się na zwyczajne i pilne. Opłata za jednostkę (3 min.) rozmowy międzymiastowej wynosi:

przy odległości do 25 klm.	mk.	10.—
„ „ „ 50 „	„	15.—
„ „ „ 100 „	„	25.—
i za każde dalsze 100 „ po „	„	15.—

Za rozmowy pilne pobiera się opłatę potrójną.

§ 26. Abonenci telefonu mogą zamawiać rozmowy międzymiastowe z abonentami z innych sieci, wymieniając naprzód nazwisko osoby, z którą chce się mówić, lub wzywać do rozmównicy osoby, nie abonujące telefonu, zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

- W pierwszym wypadku pobiera się: za przesłanie zamówienia piątą część opłaty, przypadającej za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości;
- W drugim wypadku: oprócz opłaty za przesłanie wezwania obliczonej jak w p. a)—ponadto za posłańca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń 10 mk.

§ 27. Jeżeli zamawiający lub wezwany nie stawiał się do rozmowy w wyznaczonym terminie, zamówiona rozmowa uważa się za cofniętą, przyczem pobiera się opłatę, jak za cofnięcie rozmowy w wysokości, jak w § 26 p. a)

E. Rozmównice.

§ 28. Za rozmowy miejscowe t. j. prowadzone z rozmównic z abonentami, załączonymi do tej samej co i rozmównica centrali pobiera się po 5 mk. za każde 3 minuty rozmowy, za rozmowy prowadzone z róż-

mównic z abonentami innych centrali — według taryfy dla rozmów międzymiastowych (§ 25).

§ 29. Osoby, korzystające z rozmównicy telefonicznej, mogą (analogicznie do § 26) zamawiać rozmowy z abonentami innych sieci lub wzywać do rozmównicy, znajdującej się w innej miejscowości osoby nie abonujące telefonu i zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

W pierwszym wypadku pobiera się zgóry:

- a) za przesłanie zamówienia piątą część opłaty, przypadającej za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości,
- b) za mającą się odbyć rozmowę międzymiastową według taryfy (§ 25) za jednostkę rozmowy do danej miejscowości.

W drugim wypadku pobiera się zgóry oprócz opłat jak w punkcie

a) i b) ponadto:

- c) za pośląca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń — 10 mk. Opłaty według punktu b) zwraca się w całości jedynie w tym wypadku, jeżeli rozmowa nie mogła dojść do skutku z winy zarządu telefonów, jeśli zaś wezwany do rozmowy się nie zgłosił, postępuje się jak powiedziano w § 27.

F. Sieć podmiejska.

§ 30. Wszystkie przepisy i taryfy, zawarte w powyższych paragrafach rozciągają się również na sieć podmiejską warszawską, którą należy uważać za sieć lokalną (§ 2), a jej centrale poza Warszawą — za pomocnicze względem centrali podmiejskiej w Warszawie, jako głównej.

Dla abonentów, załączonych bezpośrednio lub pośrednio t. j. za pomocą centrali pomocniczych, którzy pragną korzystać ze stałej komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci podmiejskiej (wraz z siecią koncesyjną w Warszawie), wysokość abonamentu zasadniczego wbrew brzmieniu §§ 13 i 14 określa się jak dla sieci o ilości abonentów p o n a d 5000.

Minister Poczty i Telegrafów:

Stesłowicz.

750.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 18 listopada 1920 r.

w przedmiocie uzupełnienia przepisów o wprowadzeniu w życie na obszarze b. zaboru austriackiego ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Na podstawie art. 102 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 44 poz. 272) i w celu wprowadzenia tej ustawy w życie w myśl rozporządzenia mego z dnia 18 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 51 .poz. 316) zarządzam w uzupełnieniu tego rozporządzenia co następuje: